

νουργῇ ἐνδύματα τὰ ὅποια φοροῦν τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Βασιλείου Κύπρ.

βασιλικὰ ἐπίρρ. κοιν. βασιλ'κά βόρ. ιδιώμ. βασιλ'κά ἐνιαχ. βορ. ιδιώμ. βασ'λικά βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βασιλικός.

1) Κατὰ τρόπον βασιλικόν, λαμπρῶς, ὑπερόχως: Τὸν ὑποδέχτηκαν - τὸν καταβόδωσαν βασιλικά. β) Κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς βασιλέα, ἡγεμονικῶς σύννηθ.: Ἄσμ.

Βασιλικὰ τὰ μάτια σου, βασιλικὰ κοιτάξεις

Ἡπ. 2) Πλουσίως: Ζῶ-περῶ βασιλικά. Συνών. βασιλικο 4, βασιλικᾶτα.

***βασιλικάδι** τό, βασιλ'κάδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασιλικός.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ φυτοῦ βασιλικοῦ: Μυρτίξ' βασιλ'κάδ'.

βασιλικάκι τό, Κρήτ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βασιλικός διὰ τῆς καταλ. -άκι. Μικρὸς βασιλικός: Ἄσμ.

Σγουρὸ βασιλικάκι μου, σγουρά 'ναι τὰ μαλλιά σου, κι ἀπὸ 'να μίλι κι ἀπὸ δυὸ 'γροικᾷτ' ἢ μυρωδιά σου.

βασιλικαπιδεᾶ ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασιλικάπιδος καὶ τῆς καταλ. -εᾶ.

Εἶδος ἀπιδέας. Συνών. βασιλαπιδεᾶ, βασιλαχλαδεᾶ.

βασιλικάπιδος τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βασιλικός καὶ τοῦ οὐσ. ἀπίδι.

Ὁ καρπὸς τῆς βασιλικαπιδεᾶς: Ἄσμ.

Τὸ λέν' ὅλοι οἱ-ῖ-ἄρχοδες κι ὅλ' οἱ γραμματισμένοι πῶς τὸ βασιλικάπιδος ὁ χοῖρος τὸ κερδαίνει.

Συνών. βασιλάπιδος.

βασιλικάρι τό, Ζάκ. βασιλ'κάρ' Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βασιλικός καὶ τῆς καταλ. -άρι (II).

Εἶδος ἐδωδίμου μύκητος.

βασιλικᾶτα ἐπίρρ. Ζάκ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βασιλικός καὶ τῆς καταλ. -ᾶτα (I).

Βασιλικὰ 2, ὁ ἰδ.: Περῶ βασιλικᾶτα.

βασιλικᾶτο τό, Κέως.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βασιλικᾶτος.

Εἶδος σύκου.

***βασιλικεᾶ** ἢ, βασιλιτᾶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασιλικός.

Τὸ φυτὸν βασιλικός Β 13. Πβ. ἀγριοβασιλικεᾶ.

βασιλίκι τό, Κάρπ. Κρήτ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Νίσυρ. Ρόδ. Χίος κ.ά. βασιλίκι Κῶς κ.ά. βασιλίτσι Μεγίστ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασιλγᾶς καὶ τῆς καταλ. -ίκι. Πβ. καὶ μεσν. βασιλίκιον.

1) Ἐπικράτεια βασιλική, βασιλείον Ρόδ. κ.ά.: Ἄσμ.

Κι ἂ δὲ σᾶς φτάνουν αὐταδὰ, πουλῶ καὶ τὰ τσιφλίκια ὅπου μὲ τὰ ἡξεκόψασι δώδεκα βασιλίκια

Ρόδ. 2) Βασιλικὸν ἀξίωμα ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀπὸ γενεᾶς πάει τὸ βασιλίκι (τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα μεταβιβάζεται διαδοχικῶς) Κρήτ. Κάνω βασιλίκι (βασιλεύω) Μῆλ. || Ἄσμ.

Γιέ μου, γιὰ τὴ χωριάτισσα χάνεις τὸ βασιλίκι,

χάνεις τὸ βασιλίκι σου, χάνεις καὶ τὴν τιμὴ σου

Κάρπ.

Ἄ σὲ κερδέπω, βασιλγᾶ, εἶδα 'ν' δὲ στοίχημά σου;

—Βάνω τὸ βασιλίκι μου καὶ τὴ χρουσή κορῶνα

Κρήτ. 3) Ξύλον μικρὸν τὸ ὅποιον κρατεῖ ἐν παιδιᾷ ὁ ἔχων τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.)

4) Μία τῶν πλευρῶν τοῦ παικτικοῦ ἀστραγάλου Ἰθάκ. Συνών. βασιλγᾶς 11, βασιλεία 4.

βασιλικόγαστρα ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλικός καὶ γάστρα, δι' ὁ ἰδ. γλάστρα.

Γλάστρα βασιλικοῦ.

βασιλικοδαμασκηγᾶ ἢ, Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασιλικοδαμάσκηνο καὶ τῆς καταλ. -εᾶ.

Εἶδος δαμασκηneas ἢ ὅποια παράγει καρποὺς εὐμεγέθεις καὶ γλυκεῖς.

βασιλικοδαμάσκηνο τό, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βασιλικός καὶ τοῦ οὐσ. δαμάσκηνο.

Ὁ καρπὸς τῆς βασιλικοδαμασκηγᾶς, ὁ ἰδ.

βασιλικόδυοσμος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βασιλικός καὶ τοῦ οὐσ. δυόσμος.

Τὰ φυτὰ τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae) καλαμίνθη ἢ νεπέτη (calamintha nepeta), συνών. ἀγριο-ρίγανη 1α, καὶ καλαμίνθη ἢ πολιά (calamintha incana), συνών. ἀγριοβάλσαμο 2, ἀγριοβασιλικός 5.

[**]

βασιλικόζουμον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βασιλικός καὶ τοῦ οὐσ. ζουμί.

Τὸ ἀφέψημα τοῦ βασιλικόδυοσμου.

βασιλικοκέρι τό, ἀμάρτ. βασιλικοτσέρι Νάξ. (Δαμαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βασιλικός καὶ τοῦ οὐσ. κερι.

Ἡ κηρήθρα τῆς κυψέλης ἢ φέρουσα τὸν γόνον. Συνών. βασιλοκέρι.

βασιλικόπετρα ἢ, Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλικός καὶ πέτρα.

Λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθεται κιβώτιον περιέχον ἄνθη.

βασιλικός ἐπίθ. κοιν. καὶ Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) βασιλ'κός βόρ. ιδιώμ. βασιλ'κός Πάρ. (Λεῦκ.) Πόντ. (Τραπ.) βασιλικὸ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων. βασιλ'κους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) βασ'λικὸ τό, Καππ. (Ἀνακ. Φερτ.) βασιλ'κὸ Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ.) βασιλ'κὸ Καππ. (Σινασσ.) Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. βασιλικός.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀρμόζων, ὁ ἐμπρέπων εἰς βασιλέα σύννηθ.: Τρόπος βασιλικός. Καλωσύνη βασιλική. β) Ὁ ἀνήκων εἰς βασιλέα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): Βασιλικὸς ὀρισμός. Βασιλικὸς ἄνθρωπος-γατρός κττ. Βασιλικὴ διαταγή. Βασιλικὸ ἄλογο-καράβι-παλάτι-πρᾶμα κττ. κοιν. Βασιλικὸ μέρος (ὑπουργεῖον) Τῆν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Βασιλικὸς Ρόδ. Σαμοθρ. Βασιλικὴ Κρήτ. Ρόδ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Βασιλικὸ Ἄνδρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ρόδ. Βασιλικὸς Κρήτ. Βασιλικὰ Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ρόδ. Χίος. Καὶ ὡς κύριον ὄν. ἀρσεν. Βασιλ'κός Θράκ. (Μάδυτ.) θηλ. Βασιλικὴ κοιν. Βασιλ'κὴ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών. *βασιλγᾶκος 1. γ) Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πολιτικὴν μερίδα τοῦ βασιλέως κοιν. δ) Ὁ φίλος τοῦ βασιλικοῦ πολιτεύματος κοιν. ε) Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, στρατιωτικὸς πολλαχ. 2) Δημόσιος κοιν.: Βασιλικὸς δρόμος κοιν. καὶ οὐσ. βασιλικός Κρήτ. Βασιλικὴ στράτα Ἡπ. Βασιλικὸ στενὸ (ὁδός) Κρήτ. Συνών. *βασιλγᾶκος 2. 3) Ὁ ἐξέχων, ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων σύννηθ. καὶ Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. (Ὀφ.): Βασιλικὸ ξύγγι (τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς τοῦ ζῴου λίπος) σύννηθ. Βασιλικεῖα φλέβα (ἢ ἀρτηρία). Βασιλικὸ ἄντερο (τὸ παχὺ ἐν-

